

СТЕПАН ОЛЕКСЮК ЯК УЧЕнь КАЗІМЕЖА ТВАРДОВСЬКОГО: МІЖ ПОЛІТИКОЮ І НАУКОЮ

Необхідно виділити дві сфери у філософській творчості Степана Олексюка:

- 1) Літературна творчість, котра була політично і світоглядно заангажована. До цієї категорії відносяться:
 - А) низка повістей (“Марія”, “Молочне божевілля”, “День отця Сойки”);
 - Б) ідеологічно забарвлені статті (“Ідеологічне”, “Bellua siene carite”, “Філософія в СРСР”, “Ні, це звичайне”, “Століття Гегеля”);
 - В) літературна критика (“Кілька схвильованих слів про генія”, “Ексокурс слова” та ін.)
- 2) Наукова творчість, котра була політично і світоглядно нейтральна:
 - А) філософські праці (“Імпресія та ідея у Юма”, “Спроба аналізу помилок”, “Про спостереженнєве судження”);
 - Б) наукові доповіді, виголошені на засіданнях Польського Філософського Товариства: (“Причинки до аналізу оман”, “Про предмет т. зв. спостереженнєвого судження”, “Зауваження до роботи доктора Т.Вітвіцького під назвою “Про відношення змісту до предмету уявлень”, “Діалектичний матеріалізм”, “Історичний матеріалізм”, “В пошуках об’єктивних відповідників наших почуттів”, “На другому плані доповіді доктора Т. Вітвіцького “Про пізнаннєве значення почуттів” і роботи доктора С. Ігеля “З філософії вітального досвіду”);
 - В) низка теоретичних статей (“В обороні тенденційності”, “За організацію теми”, “Відповідь товаришам”).

З точки зору сфери 1) Олексюка можна розглядати як заангажованого політично і ідеологічно письменника, а з точки зору сфери 2) як нейтрального політично і ідеологічно філософа, зацікавленого пізнанням об’єктивної істини. Як письменник Олексюк є представником марксистського світогляду та ідеології, як філософ – представником т.зв. Львівської філософської школи, послідовником Казімежа Твардовського, який у свій час висунув постулат політичної та світоглядної незаангажованості науки.